

и застигналъ предъ по-долната воденица.

Като видѣло момчето, че воденичарътъ на тази воденица е кьосе, нито се спрѣло, а продължило на-долу. Ала кьосевиятъ воденичаръ пакъ го прева-рилъ и присрещналъ и на по-долната воденица.

Като обиколило мом-ченцето нѣколко водени-ци, и като видѣло, че всички воденичари сж кьосета, тръгнало да си върви. Ала когато минало покрай първата воденица, кьосето излѣзло и рекло:

Чувай да ти кажа, мом-ченце. Тука нѣма водени-чаръ, който да не е кьосе. Всички сме кьосеви, за-щото иначе много браш-но се полепя по брадитѣ ни. А брашното е хорско — грѣхота е да крадемъ чужда стока.

Като чуло тия думи, момченцето решило да смеле брашното при тоя воденичаръ.

Кьосевиятъ взелъ тор-бата, изсипалъ житото въ коша, отпъналъ камъка и кречеталото весело за-пѣло.

Когато започнало да пада брашно въ сандъка, кьосето станалъ и донесълъ едни голѣми но-

щви и една кофа вода. После из-гребалъ купчето брашно отъ сандъ-ка, сипалъ го въ нош-витѣ, сипалъ върху него цѣлата кофа вода и ре-кълъ:

— Бре, рѣдко стана!

— Чакай, какво правишъ! — викнало уплашено мом-чето. — Защо сипвашъ вода въ моето брашно?

— Защото, — казалъ воденичарътъ, — такъвъ е редътъ въ моята воденица. Който дойде да меле при мене, не изнася оттука брашно, а печени погачи. Ама и друго да ти кажа: никой не може да изнесе отъ моята воденица пити-тъ, ако ме не надлъже.

Тѣй — иначе, съ лошо — съ харно, разбрало мом-чето, че лесно нѣма да се отърве и че трѣбва да се надлъгва съ кьосевия воденичаръ.

Заровили питкитѣ въ огъня да се пекатъ и кьо-сето започналъ да разпра-вя, каквото на умъ му дойде и да лъже.

Едно време, — започ-налъ той, — когато баща ми бѣше живъ, имах-ме нива край Дунава. Посадохме въ нея една динена семка. Нали нивата бѣше тлъста и до вода, като израстна

